

men jeg tør ogsaa paastaa overfor ham, at det heller ikke paa nogen Maade er Hensigten at fratage Befolkningen Friheden. Det er der Ingen, der har forsøgt, og det vil ikke blive forsøgt, men det er de Herrer, som have fremkaldt hele Striden ved at rejse Forordringer, der ingen Hjemmel have i Grundloven. Hvad der imidlertid mest bevægede mig til at forlange Ordet i Dag, var den ærede sidste Talers Udtalelser. Han gav os forleden Dag en lang Udvikling af, hvorledes vi i hele det Tidsrum, hvori vi havde haft den frie Forsatning, saa godt som i Reglen altid vare blevne enige om en Finantslov, og hvorledes vi havde bevilget stadigt stigende Beløb. Han delte det Tidsrum, der var forløbet, siden Kampen for Friheden blev reist, i fire Perioder og viste, i hvilken Grad der var bevilget stigende Beløb i hver enkelt Periode, og han kom tillige til at omtale, at det var i tre Tilfælde, at vi ikke vare blevne enige om Finantsloven, og tog sit Udgangspunkt deraf til at være imod det Forslag om Tillæg til Grundloven, som Regjeringen har forelagt, idet han mente, at det ikke var nødvendigt. Jeg tillader mig at udtale den Formening, at Alt, hvad det ærede Medlem fremdrog, ikke beviser det Allermindste i den Retning, hvori han vilde føre Bevis. Thi i de Tilfælde, hvor vi ikke ere blevne enige om Finantsloven, har det ikke været Bevillingernes Totalbeløb, som har været afgjørende. Hvad der har været det Afgjørende, det Omstridte, og det, som har forhindret, at der blev Enighed om Finantsloven, har været noget ganske Andet end Bevillingernes Totalbeløb. Hvad angaar det første Aar, som det ærede Medlem opholdt sig ved, nemlig 1877, vil man jo erindre, at Forholdet den Gang var det, at Flertallet her i Thinget vilde bevilge Mere, end Regjeringen vilde have, og da Finantsloven kom tilbage fra Fællesudvalget, og man den 31te Marts, som det ærede Medlem henbiste til, kom til Afgjørelse, da var det, som var Thinget og Regjeringen imellem, slet ikke Bevillingernes Størrelse, men det var, som Alle ville erindre, de saakaldte fem Punkter, man den Gang stred om, hvor Flertallet i dette Thing krævede Spørgsmaal afgjorte paa Finantsloven, om hvilte det andet Thing og Regjeringen havde den Opsættelse, at det var en Afgjørelse paa Finantsloven af organiske Lovgivningsspørgsmaal, som ikke hørte hjemme til Afgjørelse der. Nu spørger jeg de ærede Herrer: Dersom de mente, at de havde Ret i at stille sig saaledes til Finantsloven, som de gjorde den Gang i 1877, hvorfor fortsatte de da ikke med at kræve de samme Spørgsmaal afgjorte paa lignende Maade de føl-

gende Aar? Det gjorde de ikke, thi de Herrer opdagede, at det ikke var muligt at fjerne Regjeringen ad den Vej. Saa vendte de tilbage til at afgjøre disse Spørgsmaal paa almindelig Vis, og de kom derved ud af Verden. Det har jo Allsammen kun været de Herrers Opgave at gjøre Regjeringen dens Stilling umulig, derfor slog de ind paa den Vej, og derfor fulgte de den. Naar nu det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds (Berg) iøvrigt mindede os om, hvad der påskædede den 31te Marts 1877, da vil jeg tillade mig at oplyse, at det ikke er rigtigt, hvad det ærede Medlem har sagt i saa Henseende (Uro i Salen).

Første Viceformand (Høgskbro):

Maar jeg ikke bede ærede Medlemmer om at indtage deres Pladser i Salen, der er for megen Uro.

Sinesen: (Afbrydelse.) Ja, et æret Medlem siger, at det er ligegyldigt, og jeg kan saa godt forstaa, at medens vi lade de Herrer have Ro til at udtale deres Mening, gjøre de alt Muligt for at forstyrre os, naar vi have Ordet, ved at lægge saa megen Uro for Dagen som muligt. Men det maa vi jo sætte os ud over, vi ere nøbte til at tage Ordet for at rette Meget af det Urigtige, som fremføres.

Første Viceformand (Høgskbro):

Seg haaber ogsaa, det skal lykkes at skaffe det ærede Medlem Ro.

Sinesen: Jeg vil i saa Fald være den fungerende Formand taknemlig. — Naar nu det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgfreds sagde forleden Dag, at han huskede tydelig den 31te Marts 1877, han havde den samme Plads i den gamle Folkestingsaal, han var Ordfører for Finantsudvalget, og der var indgivet Begæring om Afslutning, ikke med hans Villie — han havde ingen Del deri, som Ordfører blev ogsaa han afflaaret fra Ordet — at saa Finantsministeren mod alle Regler begjærede Ordet, og at han dertil blev opfordret af en vis Rigsdagsmand — saaledes som det ærede Medlem udtrykte sig — der sagde til Ministeren, at han skulde forlange Ordet, da er denne Gjengivelse noget mangelfuld. Det glædede mig ganske vist herigennem at erfare, at det ærede Medlem ikke var med til, hvad der skete den 31te Marts, ikke var med til at forlange Afslutning og faae den vedtagen, det er Noget, vi ikke have vidst tidligere, det er en ny Oplysning, vi have i hele det Tidsrum, der